

ISSN 1849-4331

BESIDE U JATU

9. SUSRET BARBANSKIH PJESNIKA

BESIDE U JATU

9. susret barbanskih pjesnika

Nakladnik:
Kulturno umjetničko društvo BARBAN

Za nakladnika:
David Broskvar, predsjednik KUD-a Barban

Urednik:
Denis Kontošić, mag. educ.

Koordinatorica:
Nives Trošt

Crtež omota:
Nika Broskvar, 4. razred OŠ „Jure Filipovića“ Barban

Grafička priprema:
GRAFIKA Režanci

Tisak:
GRAFIKA Režanci

Naklada:
300 primjeraka

Organizatori i domaćini susreta:
Kulturno umjetničko društvo Barban
Općina Barban
Turistička zajednica Općine Barban

BESIDE U JATU

9. susret barbanskih pjesnika

Barban, svibanj 2019.

ZLATO BARBANSKO

Nema puno ovakvih pjesničkih okupljanja u Istri, kao što su barbanske *Beside u jatnu*, koje se održavaju redovito svake godine i za koje se, uobičajeno svake godine, tiskaju izabrane pjesme u zajedničkoj zbirci pjesama. Na području Istarske županije, najstarija je čakavska priredba *Sabor čakavskog pjesništva* u Žminju, koji okuplja, krajem svibnja, mlade pjesnike i recitatore već ravnih pola stoljeća. Prošle je godine održan 49. *Sabor čakavskog pjesništva*, a ove se godine održava jubilarni, zlatni 50. žminjski *Sabor*. Svake se godine tiska u Žminju i zbornik izabranih pjesama *Sabora*, koje pristignu na natječaj naslovljen *Di ča slaje zvoni*. Odrasli čakavski pjesnici, svih čakavskih područja Hrvatske, okupljaju se već četvrt stoljeća, početkom lipnja, u Vižinadi na pjesničkom susretu *Verši na šterni*. Ove će se godine održati 26. *Verši na šterni*, a svake se godine također tiska i zajednička zbirka izabranih pjesnika i pjesama vižinadskoga druženja. Naš je barbanski pjesnički susret značajno mlađi, iako se održava već gotovo jedno desetljeće ili desetinu stoljeća, područje djelovanja nije mu čitava Hrvatska, kako to jeste za žminjski *Sabor* i vižinadske *Verše*, ali je već uspio junački zauzeti svoju malu jatnu nišu istarskog prostora, *zaorat samo svoju, lipahno dimboku i široku, tep-lu i plodnu brazdu*.

S obzirom na različiti obuhvat područja djelovanja *Sabora*, *Verši* i *Besid*, razlika je i u načinu odabira pjesnika i pjesama za javni nastup i objavu njihovih pjesama u zajedničkoj zbirci. Za *Sabor* i *Verše* pristignu pjesme stotinjak pjesnika iz čitave Hrvatske, od kojih bude izabran samo određeni broj pjesnika i pjesama, a za barbanske *Beside* svoje pjesme šalju samo Barbanci i sa njima povezane osobe (zetovi, nevjeste, rođaci, odseljeni, preseljeni, ljudi barbanskoga porijekla), koji danas još uvijek svi ulaze u zajedničku pjesničku zbirku s određenim brojem izabranih pjesama. Ako prijavljeni udovoljavaju osnovnom uvjetu i znaju *kušeljat i pisat domaçon barbanskon besidon*, to im je ulaznica za objavu njihova uratka u zajedničkoj zbirci. Čim su se prijavili, već su tim činom po-

tvrdili da znaju što žele, da im je stalo do očuvanja domaće, barbanske beside, da im je draga *ta naša beside* i da ne bi rada da bude zabljena.

Koliko tek danas ima iskušenja, nevolja i opasnosti za sve dijalektalne izričaje, ne treba niti pokušavati tumačiti. Vrijeme interneta, globalnog umreženja, informatizacije i digitalizacije, stranih jezika i drugačijih modaliteta ponašanja i življenja, nosi svoje. Međutim, uopće ne treba odmah sve rečeno doživljavati kao nekakvu strašnu neugodnost ili ugrozu zavičajnostima. To je naprosto naš današnji život na dlanu i u izlogu u kojem više nismo, kao nekada, zatvoreni u svoja dvorišta visokih zidova, bez novina, radija i televizije, već smo sada dio velike i široko rasprostranjene komunikacijske rijeke sa vrlo dinamičnim strujanjima. Živimo u eri gusto isprepletenog svjetskog informacijskog umreženja, gdje pronalazimo svoje područje interesa, profesionalnog ili privatnog, nastojeći se ne izgubiti ili utopiti, držeći glavu, ili barem slamku spasa, uvijek iznad vode. Možemo biti sami ili vrlo usamljeni, a možemo i uživati u korisnostima takvoga modernog društva. Stoga i globalno svjetsko umreženje, kao i veliku EU zajednicu, trebamo doživljavati kao određeno iskušenje, ali svakako i kao pruženu priliku i mogućnost za pokazivanje i dokazivanje, kao snažan poticaj za zdravo suparničko nadmetanje. Najvažnije je pritom znati iskoristiti novonastale prilike na ispravan način, odnosno znati oblikovati svoj stav i življenje, znati sačuvati sebe i sve svoje, obitelj, selo, regiju, rodni kraj, svoj zavičaj, *znat i naprid po svoju kušeljat, svirit, kantat, plesat, pisat...*

Imamo tako pjesnički susret *Beside u jatu* u našem kraju, u Barbanu. Imamo svake godine i svoju knjigu pjesama. Pišemo slijedno nove radove, nove pjesme, već danas za narednu godinu. Ako nam je nekada ili ponekad nedostajalo ili ponestalo inspiracije, ponekad uzmanjkalo vremena, rođenjem *Besida u jatu*, tik do nas, sada to više nije tako. Tražimo stare riječi, istražujemo starine i novine, razgovaramo više sa rodbinom i vremenijim sumještanima o običajima i tradiciji, osluškujemo bilo okruženja i slažemo marljivo nove pjesničke čakavske građevine i mozaike, u prilog snažnijem zavičajnom utemeljenju. Zapravo, primjećujemo ponosno da smo se dobro već uhodali u ovih desetak godina, da smo izoštrili osjećaj za rađanje dobroga stiha i da želimo da on bude reprezentativan, jer će ipak biti predstavljen u našoj zbirci i

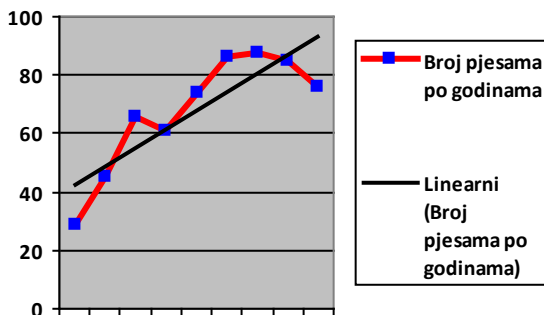
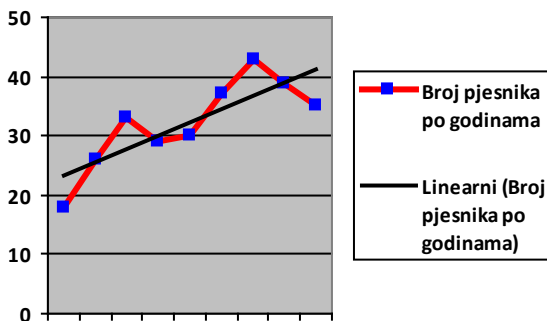
svima darovan i dat za čitanje, ali i za ocjenjivanje. Sami smo si postavili ljestvicu, ne previsoku, ali ipak tamo negdje u zraku i valja ju preskočiti. I nije nam to težak zadatak, jer je naprosto prelijep osjećaj činiti dobro, doprinostiti nečem tako uzoritome, gotovo svetome, našem, barban-skome. Ako su znali naši stari to naše blago štititi i sačuvati, ponekad se i značajno žrtvujući, onda se ne smijemo niti mi uspraviti i takvo bogato kulturno nasljeđe olako zapustiti, prepustiti, zaboraviti, zametnuti, *po putu rastrest, pogubit i zatrt*.

Imamo dosta svijetlih primjera na našoj Barbanštini, onih koji su činili veliko dobro za kulturnu ostavštinu, za folklor, za domaći kanat, svirku i ples, za očuvanje tog neprocjenjivog bogatstva. I ne trebamo ih niti imenovati, a tu su tik ispred, pored nas i uz nas, kao čuvari, kao smjerkazi, lučonoše. Često oni više i nisu sa nama, ali su gorde luči, svjetionici u tami i nisu još izbrisani tragovi njihova djelovanja i postojanja. Posramimo se ponekad, ako uložimo manje od očekivanog napora, jer znamo da se oni ne bi u takvim prigodama štedjeli. Posramimo se kada poradi manjeg napora ili manje brige prepustimo ili zaobiđemo dio njihova truda, *hitimo brime doli z života*, jer nam je tako naprosto lakše. Zamislimo li se malo dublje, vratimo li njihov lik i djelo u sjećanje, crvenilo i znoj nas oblijevaju. Uvjereni smo tada i obećamo si da u narednom iskušenju više nećemo grijehiti niti lutati, njima u spomen, kao bezvremenskim orijašima, a u što smo se često zaklinjali, ali istovremeno i za ponosno iskazivanje našeg osobnog doprinosa bivstvovanju na barbanskome prostoru.

Imamo susrete kantadura, svirača i plesača u Barbanu, imamo susrete pjesnika, imamo susrete znanstvenika, imamo mnogo prilika i mogućnosti. Na nama je da odlučimo što želimo: hoćemo li plesati, svirati, pjevati, pisati, govoriti ili ćemo biti samo pasivni promatrači svega oko nas i živjeti pomalo sebično samo svoj i život za sebe. Naravno, svatko ima pravo donijeti vlastitu odluku i neka mu bude na volju. Ono što možemo zamijetiti je da već godinama imamo prijavljeno svake godine više od 30 pjesnika na barbanskome pjesničkom susretu. *Beside u jatu* se sada već iščekuju, širi se i krug ljubitelja pisane domaće pjesničke

beside; netko nam ode, netko nam se pridruži, *ma kumpanija je vajka kako rabi, štabela, jušta i naredna*. Tako i ove godine imamo sasvim lijepi broj prijavljenih pjesnika i pjesama:

Beside u jatuu	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.	9.
Godina	2011.	2012.	2013.	2014.	2015.	2016.	2017.	2018.	2019.
Broj pjesnika	18	26	33	29	30	37	43	39	35
Pjesnikinje	16	19	20	20	22	26	31	27	27
Pjesnici	2	7	13	9	8	11	12	12	8
Broj pjesama	29	45	66	61	74	86	88	85	76

9. BESIDE U JATU 2019.									
Dobna skupina (god.)	10-15	16-20	21-30	31-40	41-50	51-60	61-70	71-80	80+
Broj pjesnika	4	3	1	1	4	9	9	3	1

Naravno da gotovo neizbježnu sinusoidu imaju i *Beside u jatu*, ali je linija trenda broja prijavljenih pjesnika, a tako i broja izabranih pjesama, ipak uzlazna. Ove se godine prijavilo 35 poeta, a to je više od prosječnih 32 pjesnika godišnje u proteklih 9 godina. Pjesnikinje prednjače i ove godine, ima ih ukupno 27, odnosno više nego trostruko u odnosu na pjesnike, kojih ima 8, što očito govori da su i hrabrije i senzibilnije. Izabrano je 76 pjesama, ili prosječno 2 pjesme po pjesniku, od pristiglih stotinjak pjesama. Tiskanjem ovogodišnje pjesničke zbirke, imamo objelodanjeno do sada, u 9 dosadašnjih zbirki, ukupno 610 pjesama, što nije mali broj i predstavlja lijepi doprinos pisanoj barbanskoj baštini. Zlatna je to prašina, ali svakako mjerljivi i očiti doprinos zlatu barbanskome i škrinji dote barbanske.

Što nam to donosi 9. pjesnička zbirka *Besida u jatu*, 2019. godine, na korak do desetog jubilarnog okupljanja 2020. godine? Knjiga započinje pjesmama gošće zbirke i susreta, istarske čakavske pjesnikinje, Nade Galant, naše *susede z žminjskih Vidulini*, koja nam se predstavlja pjesmama na živopisnoj, posebno lijepoj i arhaičnoj žminjskoj čakavštini. Potom slijedi 35 barbanskih autora, 35 poglavlja, 35 zlatnih kamenčića barbanske čakavštine. Uglavnom prevladavaju već predstavljeni i već poznati nam barbanski pjesnici, ali ima i novih, koji se prvi puta predstavljaju, *kako mladice z coka*. Mlado i staro skupa, svi zajedno rame uz rame na istome zadatku; najmlađa pjesnikinja ima tako 10 godina, a najstarija tek 82 godine. Mladih pjesnika do 30 godina ima 8, u rasponu od 30 do 60 godina ima ih 14, a preko 60 godina ima ih 13. Sveukupno 35 tragača i istražitelja barbanskoga stihozlata.

Teme pjesama su i ove godine vrlo raznolike: od seoskog življenja, preko raznih modaliteta ljubavi – sretne, nesretne, roditeljske, prema rodnome kraju, selu i prirodi, moru, tradiciji, pa do umnijih, životnih ili socijalnih propitivanja. Sve može biti pjesma i u pjesmi, manje ili više razotkriveno ili sakriveno, ali uvijek protkano ljubavlju, ljubavlju i samo

ljubavlju. Nema dobre pjesme bez dobre emocije, a to već jako dobro znaju i svi barbanski pjesnici. Stoga tako i pišu, srcem i osjećajem, jer vole snažno i bezgranično sve ono o čemu pišu i ne srame se takvih emocija. Imaju dara za primijetiti, osjetiti, ustreptati duh i tijelo, protrljati oči, razvedriti i očistiti um i misao, a znaju sve to i zapisati. Neki već i iznenađujuće dobro, toliko da čovjek zastane kad pročita stih i ostane zapljusnut ljepotom zapisanoga. A to je upravo ono što raduje i potvrđuje *da nan je jušta brazda zaorena, da vrganj ž nje ne gre vanka, da se u takovu brazdu sadi prez frmat, pak da ž nje moraju zniknut i zrest mladice. A to je uno ča raduje, da „Beside u jatu“ gredu naprid, da i življenje naše maljahno tako gre naprid na uven coku barbansken, da besida naša barbanska ne bude nikad maj zaprečena i da će živit i naprid za naše nuke i pranuke. Neka tako bude lita i lita naprid, za vik vika. Amen!*

U Orihi, na dan Vazma, 21.4.2019. lita

Denis Kontošić, mag. educ.

NADA GALANT

gošća susreta i zbirke

Rođena je u Puli 1961. god. Završila je Pedagoški fakultet u Rijeci i bibliotekarstvo na Filozofskom fakultetu u Zagrebu. Udana je i majka dviju kćeri, živi u Vidulinima kraj Žminja, a radi u žminjskoj knjižnici. Članica je DHK-a.

Zastupljena je u antologijama: *Istarska pjesmarica* (1989.) M. Strčić, *I ča i što i kaj* (1997.) B. Biletića, *Čakavsko pjesništvo XX. stoljeća* (2007.) M. Stojevića, u grafičko-poetskoj mapi *Istarski rukopisi-Cali-grafte istriane* (1998.) s Karlom Paliskom; zbornicima *Verši na šterni, Histria, Ča vrh Arbe* (2013.), *Seljanski susreti 1992.-2012.* (2013.); u časopisima *Istra, Nova Istra, Kaj, Kolo* i *Quorum*.

Objavila je zbirke pjesama *Uroki ruok* (1988.), *Hćeri Evine* (2003.), *Ulaz u večernju svjetlost* (2004. u koautorstvu), *Neka buo* (2007.), *Uozlji d.o.o.* (2011.) i *Koluori, žuhko* (2014.), *Prva sreda na mesecu* (2018. u koautorstvu).

Dobitnica je dviju nagrada na međunarodnom natječaju «Histria» za dijalektalnu poeziju (2000. i 2004.); 2007. nagrade Općine Žminj; a 2009. nagrade Drago Gervais u kategoriji najboljeg objavljenog književnog djela na nekom od idioma čakavskog narječja hrvatskog jezika za zbirku pjesama *Neka buo*, te 2010. godine nagrade Mate Balota za rukopis pjesničke zbirke *UOZLJI d.o.o.*

RUOJŽE

to san ja tajsti
ka lačin na muore,
i balin dugo i išćen
hlat mu va špieglje

to san jas ta mras
po te trave
prvo nego sunce prošćuri
ta grat ki uklati je
sve okoli sebe

to san jas ta mižeran stuor,
to ruojže rashitano po brajdah
i pres veri da će mi se
grozdi zlatet na granah
pres da ti Bože umiešaš
svoji prsti

LABIRINT OT LAŠTRI

Eko, od neke dobi
san riba.
Kat san poribila
i finila va stakle...
ne znan.
Niman ni pierja šara,
ni ne svietin, ni nič.
Pres besiet
šunjin od laštri do laštri,
falši špieglji
so mi storili labirint,
pak ka riba san
je svejno. Mučin.
Nisan nienemu nič.
I samo me intereša
će li mi ki
gambijevat vodo i
jie li ta voda
forši muore?

MIRJANA BERNES GLAVINIĆ

Rođena je 16.10.1968. g. Svoju ljubav prema recitiranju iskazala je u recitatorskoj grupi OŠ Jože Šuran u Višnjanu, a nakon toga počela je i sama pisati pjesme. Sudjelovala je 1983. g. na natječaju “Di ča slaje zvoni” u Žminju i osvojila 2. mjesto. Na memorijalu “26 smrznutih partizana” u Mrkoplju osvojila je 1. mjesto. Njezini su se radovi objavljivali u tadašnjim zbornicima pjesama i u časopisu “Porečki glasnik”. Sudjelovala je na mnogobrojnim predstavama i večerima poezije. Godine 1989. udala se u Frkeče i postala Barbanka, a životni put je njezinu obitelji 2000. g. odnio u Italiju. Poslje 27 godišnje stanke, opet je počela pisati poeziju na čakavštini i na talijanskom jeziku. Voli recitirati svoje pjesme uz pratnju klavira i uči svoga sina, koji je mali kompozitor, kako se svaki stih može pretvoriti u muziku. Danas živi između Jesola u Italiji i Barbana.

MOJA MAT

U ranu zoru je već češljala svoje brajde
cimala lišće da joj grozde hlad ne guši
uz svaki trs uplivila travu
i spretala gnjizdo di su se skrivali kusi.

Zrijalo je naše grozje
nagnojeno sa njenom ljubavi
njihali su se naši klasi
puni zrnja njene dobrote
sva priroda oko nas je kušeljala
sa plodovima svoje lipote.

Pasivala su lita na suncu bruštulana
vukle su se zime okovane u ledu
noć se spod rikamanega lancuna ubračala zapensana
a dica su resla... zgojena na mliku i medu.

Otac je na vrata od kunobe zavisija škare od brajad
pošteno je svoje odslužija... bolje od tega ni moga
štufa se deštinivat ča će se delat
sa andjelima je poša upučinut u krilo od Boga.

Marelica sprid našega balidura se je usušila
bisna je bura otkrila štalu i škura se ubisila
našega je Rikija tuga za ocem zagušila...
starost je na našu hižu svoje ime zavisila.

*“Čekaj me mama ja ću ti dojt...
kad ubavin fameju i delo...
na mijar kraji iman za pojti.
Ću dojt na prsti
da ti ne razbijen san...”*

RITA BRGIĆ STOKIĆ

Rođena je 02.01.1958. g. u Puli. Odlaskom u mirovinu, potpuno se posvetila pisanju i stvaranju. Do sada je objavila 6 zbirki poezije i knjigu proze: *Bubamara* (dječja slikovnica, 2011.), *Dokle budu gori zvijezde* (2011.), *Vrutki vrimena* (2012.), *Mome Vodnjanu – Sigurna stanica/ Alla mia Dignano – Rifugio sicuro* (2013.), *Još vajak dite* (2014.), *Drugačiji svijet* (2015.) i *Las na vitru* (2017.). Njezini su radovi tiskani u ukupno 67 skupnih zbirki, zbornika i antologija. Piše poeziju, prozu, crtice, osvrte i priče, haiku, haige i haibune. Dobitnica 2015. god. službenog certifikata kao najkreativnija haiku autorica u Top 100 Europe. Dobitnica brojnih priznanja, pohvala i nagrada. Aktivna je članica DHK – Istarski ogranak. Živi i stvara u Manjadvorcima.

NIKA BROSQVAR

Rođena je 06.04.2008. g. u Puli. Učenica je 4. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Živi u Prnjanima. Članica je KUD-a Barban te aktivna u njegove tri sekcije: literarno-recitatorskoj, pjevačkoj i plesnoj skupini. Prvi se puta predstavlja kao mlada pjesnikinja. U slobodno vrijeme crta, pjeva, piše pjesme i boravi puno u prirodi.

JASNA BULIĆ

Rođena je 30.08.1958. god. Po ocu iz Sutivanca, djevojačkog prezimena Medančić, a po suprugu iz Glavani. Do 1962. g. živjela u Sutivancu, kada se obitelj preselila u Vodnjan, gdje je završila osnovnu školu. Srednju turističko-ugostiteljsku školu završila je u Puli. Poeziju piše od osnovne škole. Radovi su joj objavljeni u *Čakavčičima* (1972., 1973.), u školskom glasilu *Vodnjansko jutro* (2009.), u zajedničkim zbirkama i zbornicima: *Srce Isusa i Marije – duhovna poezija*, *Verši na šterni*, *Zagrliti zvijezde*, *haiku dan* - Dubravko Ivančan, haiku festival Ođaci, *More na dlanu*, *Svim na Zemlji mir, veselje*, *Isprepleteni dušama stiha*, *Tebi pjesmom za Valentinovo*, *Zagreb na dlanu*, *Slavonija na dlanu*, *Obrisi srca*, *Beside u jatu*, Barban (2014.-2018.) i dr. Prvu samostalnu zbirku pjesama *Zajedno u ljubavi* objavila je 2018. god. Aktivna je članica Literarne udruge Cvitak iz Vodnjana.

AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET

Rođena je 13.03.1966. g. u Cresu, u obitelji Damijanjević, čiji se korijeni protežu u malo selo na Creskomu Gerbinu, u Podol. Podolska cekavica bio je njezin prvi jezik koji je naučila i na kojem piše. Matica Hrvatska - ogranak Mali Lošinj i Katedra Čakavskog sabora Cres-Lošinj izdale su 4 njezine zbirke pjesama, u prilog očuvanja stare, domaće riječi. Njezine su pjesme našle svoje mjesto i u više zajedničkih zbirki. Dobitnik je više nagrade i priznanja za pjesme, od kojih je petnaestak uglazbljeno. U zadnje vrijeme pjeva, pleše, nastupa i govori svoje i zajedničke stihove sa suprugom Dragom Draguzetom, poznatim istarskim etno umjetnikom. Bračni par je zajedno nastupio prošle godine na festivalu Grobnička skala u Čavlima sa pjesmom „Istrijanska“, za koju je Avelina napisala stihove.

KANTA OD BOGI

S kraja svita
kanta se je skalala
u dušu zemlje
ka je sinja iskala

Z roženicon je
čovika zbudila
z buron u tancu
ugnjišće pohodila

Kanta od Bogi
u potu težačken ugernjena
kanta od anđeli
z matikon kopača blagoslovljena

U vodi rođena
na besidah zibljena
za dotu darovana
naša kanta z duše kantana

Na vitru z roženicon
spod stare matike
na kamiku zgojena
zavajka kanta

DIJANA DOBRAN

Rođena je 11.02.1965. g. u Puli, gdje završava srednju školu za primalje. Radi u Općoj bolnici Pula. Suprug joj je porijeklom iz Dobrani. Objavljivala je radove u zajedničkim zbirkama Literarnoga kluba Uljanik iz Pule, u književnoj reviji Marulić u Zagrebu i zbirkama barbanskih pjesnika *Beside u jatu*. Objavila je samostalnu zbirku čakavskih pjesama *Spomen kamenita* (2018.).

NAŠE ČA

Ča je na ten svitu lipo,
ča je srcu drago, ča je milo...
To je naše ČA!
Ča zvoni u crikvi,
ča se na česti pominje,
ča na delu, ča u školi...
Lipo ga je čuti svaderi:
u pismi od mora,
mež težaki na polju
ča zemlju prebiru,
u kužini kadi mater
maneštru od bobići prontiva...
Lipo je naše ČA!
Lipa je naša besida
ča je pominjemo za sva lita!

DRAGO DRAGUZET Barbanac

Barbanac, rođen u Puli 1951. g., gdje se nakon školovanja zaposlio u Uljaniku. Godine 1978. počinje se baviti folklorom kao svirač miha i ostalih istarskih instrumenata, a izradom 6 vrsti izvornih instrumenata od 1980.god. Glagoljicu počinje pisati 1993. g. Poeziju piše i govori od 1985. g. Objavio je samostalnu zbirku pjesama *Fina preja* (1994.). Pjesme su mu objavljene u zajedničkim zbirkama susreta *Verši na šterni* (Vižinada), u zajedničkim zbirkama pjesama KUD-a Uljanik, kao i u nekoliko antologija čakavštine. Osim poezije, piše i kratke priče iz života istarskog čovjeka. U zadnje vrime piše, kanta, pleše i nastupa sa suprugom Avelinom Damijanjević Draguzet, koja je napisala pjesmu "Istrijanska", koju su zajedno pjevali na festivalu Grobnička skala u Čavlima, krajem 2018. godine.

Handwritten Glagolitic text: *ADRIANUS*

Handwritten Glagolitic text, including a decorative initial 'A' and several lines of script.

Glagoljski prijepis pjesme "ZADNJI"

ZADNJI

Ja san uni
ki je u tvojoj crikvi usta
kad se je
i zadnji očenaš zmoli
još san u njoj
i tu ću zusat

ZDRVENJENI STRAŽARI

Tu san doma
zad barbanskih vrati
i stare zidine
gori z školje zida
z vrimenon zjidenin
na me zgleda se golubica
dokle stari svat tucka na vrata
roženice svire speljanje neviste
ka nasmihno se šeće

Stojin z rožami
a duša zove vilu nebesku
da prošečemo
mrež zdrvenjenih stražari
do stola zakona
pak nazad
a stara poljka pelja nas
h blagoslovnemu stolu svatnemu

Još hip u balonu zvrćen
pozlati je čekanje molitve
i nadijanja vrimena
FALA TI

NEVIA GLAVINIĆ

Rođena je 1959. g. u Puli, u radničkoj obitelji, gdje je završila osnovnu, srednju ekonomsku i Višu ekonomsku školu. Barbanskoga je porijekla, iz Prhati. Udata je i od 1982. g. nastanjena u Barbanu, majka dvoje odrasle djece. U mirovini je od 2012. g. Pisanjem stihova počela se baviti u nižim razredima osnovne škole, na književnom jeziku i na čakavštini. Pjesme su joj objavljene u školskim, katoličkim i priručnim časopisima i knjigama. Objavila je samostalnu zbirku pjesama *ČA topli dušu* (2017.).

SANJI PREZ SNA

(Pepeljuga)

Da nisan te noći cavatu zgubila
ne bin se bila tornala
i da me tamo do jutra čekaš
nikad ne bin bila doznala.
Pospani konj je pod ciprešon zaspao,
na rame ti je glavu kala,
a ti si z cavaton u rukami
sidija i na me pensa.
Ja san ti donila svoju nogu
kad je podne zazvonilo,
dala san ti ljubac zad vrat
ma ne i svoje tilo.
Kad je sunce glavu ubrnulo
ja san otprla oči,
zaprla san libar od ditinjstva
i sanje od pasane noći.

A sveti Mikula tamo z boka
namignu ja mi je z oba dva oka,
paralo mi se da je reka:
Sve će bit dobro, srića vas čeka!

Ja nisan čula ni amen, ni molin,
aš srce je vikalo volin ga, volin,
i barbanska zvona su svih javizala,
još jena Barbanka je rivala.

Trideset i šest let je pasalo,
ni jako čuda, ma ni nanke malo.
I danas mi se torniva ona slika
jene žene i jenega čovika
ki su tu došli ašto se vole
i za blagoslov u ljubavi mole.

Barbanska zvona i sad dindonaju
i nove mladence kumpanjaju.
Ja kadikad na Mikulu pensan
magari nan život ni bija san.
Lipo je reka, malo žbalja,
ma još smo tu moj čovik i ja.
Život nan se ziblje, ma se ne damo,
aš jedan drugoga još kumpanjamo.
A kad nan se zadnje zvono zanjše,
bit će adio životu i nikad više.

NIKA KANCELAR

Rođena je 03.04.2006. g. u Puli. Učenica je 6. razreda Osnovne škole Jure Filipovića Barban. Živi u Barbanu. Članica je KUD-a Barban, Malih glagoljaša, Vokalne grupe, Mladih prevoditelja, Barbanskih mažoretkinja, Odbojkaškog kluba Barban i Učeničke zadruge Smokvenjak. Voli čitati, pisati pjesme, slušati glazbu, pjevati, crtati, boraviti u prirodi i baviti se sportom.

TATA

Za te pišen ovi stih,
jer te volin najviše od svih.
Najbolji pretelj si mi ti,
jer diliš z menon suze i smih.
Kako Bog me čuvaš
i vajka me z gušton slušaš.
S tobom je svaki dan lip,
a najviše kad mi rečeš
da san tvoj tić.
Dragi tata, ti čuvaš moj dom.
Tata, ti si moj idol!

ŽIVKA KANCIJANIĆ

Rođena je 1950. godine u Hreljići. Živi u Vodnjanu. Ekonomistica u mirovini. Pjesme je počela objavljivati nakon umirovljenja. Članica je i suosnivačica Literarne udruge Cvitak iz Vodnjana. Pjesme su joj objavljene u samostalnim zbirkama *Komo moje duše* i *Zrhi ud udori*. zajedničkim zbirkama Literarne udruge Cvitak: *Raznobojni cvjetovi*, *Razglednice u ogledalu*, *Zagrliti zvijezde* i *Obrisi srca*. Zastupljena je i u nizu zbornika: *Verši na šterni* - Vižinada, *Beside u jatu* - Barban, *Susret riječi* - Bedekovčina, *Recital Josip Ozimec* - Marija Bistrica, Stjepan Kranjčić - Križevci, *Još jedno proljeće* - Velika Gorica, *Večer poezije* - Gornja Stubica, *Kultura snova* Zagreb, *Homo Climaticum* Zagreb i dr. Dobitnica je više nagrada i priznanja za poeziju i prozu. Piše na čakavštini i hrvatskom književnom jeziku.

NAŠ KANAT I MI

Krha nan je duša
kad je naš kanat razvigura.
Kad nas ganu zrhi
armonike, miha i roženice,
kad nas taknu naših
pismi žice.
Ud kamika smo,
ulja i vina umišeni,
z udoron bašelka, lovora
i ružmarina lavorani,
kako šipak puni ćutnji.

Zuz kanat ud miline
nan srca u laviške lete,
noge stupaju, se vrte,
ud dragosti boli,
bol ka za još vapi.
To je naš kuraj,
naša dota ka ne dili
nego štima sakega.
Naš kanat je kola
ča nas na kupu drži,
naš kanat zuz bukaletu,
na tanko i debelo,
to smo mi, Istrijani.

SELO MOJE

Hiže u fešno ubučene,
kolorane, profumane,
portuni uluštrani.
Tamo di su zuz korito
ovce blejale,
krave mastičale,
sad bazeni kumpare.
Na Krasi lokve više ni,
samo su putokazi.
Ni pod murvon,
ni pod ladonjon,
ninega ni.
Selo moje,
ni tića čuti ni,
ni zvono ne zvonu,
samo breki laju.
Svi su tote tuji.
Selo moje,
ki ti dušu trata,
kad te nidan ne pozna?
A koliko nas je bilo!
U prahu z bosima nogami,
z krpenima se balami zogali;
pljočkali, triljali, kantali...
Selo moje, daj mi niki sinja
da si još tote.
Neka zazvone zvona
z crikvice naše i tvoje
da te u srce zakračunan.

Neka te zvizde navar imaju,
pomoći ti ne moren
i ja san kriva,
i ja san te puštila.
Selo moje,
jeno znan,
iz sjećanja te nikad ne dan.

SIĆ I RAMPIN

kad je pa sić u šternu
a mati ga
z rampinon iskala
ja san se na prsti
za grlič držala
kolombare brojila
dokle san umila
pak kad bi mati
u siću frišku
vodu stegla
u njoj se vajk cunca
i kus neba
nis zajno stila piti
pensajući da ću
nebu nauditi

ELIS KONOVIĆ

Rođena je 03.10.1975. g. u Puli. Osnovnu školu pohađala je u Malim Vareškima, a zatim u Krnici. Tamo počinje pisati prozu i poeziju na standardu i čakavici, inspirirana recitatorskom grupom i pričama baka i djedova. Nakon završene srednje tehničke škole, zapošljava se u geodetskom uredu, gdje radi i danas. Sudski je procjenitelj za nekretnine. Pjesme su joj objavljene u zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2018.).

SVOJON ME UČINI

Tamo, kadi se misec i sunce stanu,
srebrni i zlatni prah
prospu po mojen,
od truda, ruvinanen dlanu,
čekati ću prez straha i srama
da štoriju, zdavna uklesanu,
svitu, na glas, poviš
i svojon me
zavajk učiniš.

DOPRI OČI SANJIVE

Sunce je razlilo kolore,
a moje zlato spi.
More se zbudilo,
a moje zlato spi.
I rosa se pomalo cidi,
a moje zlato spi.
Dopri, zlato moje,
oči sanjive...
I čekaj me!
Doj ću ti, tepla i nemirna,
z kapljon rose na licu,
da na tvojin rukami počinen,
ud svega zla sigurna.

DENIS KONTOŠIĆ

urednik zbirke

Rođen je 13.06.1959. g. u Puli. Po zanimanju profesor inženjer strojarstva (magistar edukacije), zaposlen u Istarskoj županiji kao viši savjetnik (2004.-do danas). U poduzeću Uljanik, Pula, radio 23 godine (1981.-2004.) kao projektant, menadžer za kvalitetu i rukovoditelj odjela održavanja. Predavač strojarske grupe predmeta, u više škola i učilišta, preko 30 godina (1985.-do danas). Načelnik Općine Barban u 4 mandata (2001.-2017.). Pjesme su mu objavljene: u 3 samostalne zbirke pjesama (*Suncu se ubrnut*, 1993.; *Dih*, 2007.; *Vorihi dih*, 2012.) i u više od 40 zajedničkih zbirki: u 6 zbirki Literarnog kluba Uljanik, u zbirci anti-ratne poezije *Via crucis Croatiae – Istarska molitva za Lipu našu* (1992.), u 26 zbirki *Verši na šterni* (1994.-2019.), u zbirci orišanskih pjesnika *Na Brišku* (1999.), u antologiji modernog istarskog pjesništva *I ča i što i kaj* (1997.), pjesničkim panoramama *Seljanski susreti: 1992.-2012.* i *Verši na šterni: 1994.-2013.*, u zbirkama pjesama na labinskoj cakavici: *Merličići od ca* (2015.) i *Čakuloda na Turjone* (2016.), te raznim časopisima. U razdoblju 1988.-1998. pisac i govornik humorističko-satiričkog čakavskog lika barba Mate (Radio-Pula, Radio Istra, Glas Istre). Urednik je 10-tak zbirki čakavskih pjesama istarskih pjesnika, te urednik zbirki susreta barbanskih čakavskih pjesnika *Beside u jatvu* 2011.-2019.god. Član uredničkoga odbora zbornika *Barbanski zapisi*, sv.1.-7., znanstvenog skupa u čast barbanskog kanonika i književnika Petra Stankovića, te autor desetak stručnih članaka (tehničkih, povijesnih). Član je Istarskog ogranka Društva hrvatskih književnika. Ima status hrvatskog branitelja (ličko ratište, prva crta bojišnice – 1994.). Živi sa obitelji u selu Orihi.

TO MOJE

Kad sve se užge,
kamenje i drivo,
teplina zagospodari,
a rodno selo počiva
u srid teškoga dana,
pensir je moj
čist, ubistran.

I ne zovi me,
ne mami me!
Zaludo sve ti je!
Svi dvori i zlato,
niš su veliko.
Ka' i suza čisto,
sve sad znan.

Moj je koren to sve. Sve.
Korat je car i kralj,
hiža - zlatni oltar.
Fameja mi -
žile, dota i gospodar.
Razviguran san ka' i dite,
pijan i raskantan.

Znan da će moja dica
teć po uvih stazah;
udor očeve sinokoše
disat, pit, godit i upijat,
lipotu življenja imat!
Volit će sve to moje
za vik vika, svaki dan.

ZVIZDANE VOČI

Na daleko
čujen tvoj dih,
ka' da si mi na prsi.
Kad selo spi,
zajno sve tvoje
meni leti.

I moreš se tajat,
i moreš spat,
moreš bit ka' i noć,
i moreš u hlad i jato
ud vele misečine
i zvizd bižat.

Ti meni ne ujdeš!
Misec me voli,
namigivaju zvizde.
Stili bi voni za me,
tila nan skupa,
svu noć imat.

Voči su moje
zvizdane uvu noć.
Udor rumenije
leti po selu.
Će li te tvoji
mat i utac
stit meni dat!?

MOJA SI

Bašelak u ariji.
Von gospodari.
Jaketa suknena topli.
Breki su trudni.
Selo spi.

Tvoj baladur.
Utihli su tići.
Grotta gori.
Šterna mući.
Kadi si?

Voko tvoje mami.
Modrna tilo skriva ti.
Lipota leti.
Jeno smo bili.
Kraljica si!

Tvoji ne dadu.
Baladura ja niman.
Krovi ulegnjeni.
Žuljavi su dlani.
Jubav boli!

Arija gori.
Srce gori.
Noć mući.
Ćutin te.
Moja si!

DIVNA KONTOŠIĆ

Rođena je 06.04.1950. g. u Puli (rođ. Čabrunić), gdje i danas živi. Osnovnu školu završila je u Vodnjanu, a gimnaziju pedagoškog smjera i školu za administrativnog radnika u Puli. Bila je zaposlena u Okružnom sudu i Pedagoškom fakultetu u Puli, a 1989. g. otvara samostalni ugostiteljski obrt, gdje radi do umirovljenja. Druženje sa bojama, crtežima i pisanje pjesama, započela je u ranim školskim danima. Tijekom školovanja bila je član literarne, likovne i dramske sekcije. Vrlo rado piše, slika te se bavi keramikom i raku keramikom. Odlaskom u mirovinu 2001. g., uključena je u Udruženje likovnih i književnih stvaralaca ULIKS Pula, gdje je imala samostalne izložbe i skupne izložbe. Član je Medulin Art-a i Čitaonice umirovljenika Pula, gdje je imala izložbe svojih radova, književne večeri i dr. Pjesme su joj objavljene u zbirci pjesama orišanskih pjesnika *Na brišku*, u zbirci *Radost postojanja* i zbirkama *Beside u jatu* (2013.-2018.).

MOJA MATI

Teple su i tanke
moje matere ruke,
kad te miluju, nestaju muke.
Kapace su kruh, njoke, fuže umisiti,
lipa stvari ušiti,
vunu prestu i bičve uplesti.
U vrtu ni da ništo fali,
kad ona sadi,
svega smo u vrtu brali.
Mački je fintor vole,
za njon u vrt gredu,
kad ona kopa, na nogi njoj predu.
Moja je mati jako vridna žena,
nikad njoj ni
teška briga njena.
Vridna je i kapaca
svakega kontentati
i lipo u smihu dočekati,
takova je ud vajk
moja draga mati.
Neka je Bog poživi još puno lit,
jer kad ona pojde,
meni će se kambijati svit.

MARIO KONTOŠIĆ

Rođen je 3.02.1949. g. u Puli, gdje je završio osnovnu školu. Srednju školu završio je u Puli, 1966. g., za zvanje automehaničara, a 1972. g. školu za vozača motornih vozila. U razdoblju od 1971. do 1992. g. radio je u veletrgovačkom poduzeću „Istra“. Do odlaska u mirovinu 2003., radi u vlastitoj automehaničarskoj radioni, a nakon toga mogao se posvetiti svijetu umjetnosti, sviranju harmonike i slikanju. Od 2002. sudjeluje na EX temporama u Fažani, Vodnjanu, Mutvoranu i u Grožnjanu. Član je Medulin-Arta. Sudjelovao je na više skupnih izložbi. Aktivan je i u Čitaonici umirovljenika Pula. Piše i pjesme koje su objavljene u zbirci pjesama *Na Brišku* i zbirkama *Beside u jatu* (2015.-2018.).

MORE

More duboko, široko,
nideri mu kraja.
Di se s nebon spaja,
sunce gre spati,
noć počinje
i vrime je doma tornati.
Ki more poštiva,
u njemu će uživati,
cija svit pasati,
ud mora se naisti,
nikad lačan biti,
ma triba ga čuda rišpetati.
S moren se ne smiš
nikad urtati,
a kad te zove
da se greš zogati,
sve dragosti života
more će ti dati.
Kad bilu pinu
on u stinu hita,
hoj doma,
nemoj ga rabijati,
jer bi te h sebi povuka
i u škuru dubinu
moga ugnati.

ANITA KOROMAN

Rođena je u Kavranu 1949. god., udata u Prhate, majka dva odrasla sina. Osnovnu školu završila je u Puli. Kao djevojka, radila je u Italiji, a potom je duži niz godina bila sezonski radnik. Domaćica je i jako voli domaću besidu. Pjesme su joj prvi puta objavljene u zajedničkoj zbirci *Beside u jatu*, 2018. godine.

VRIME

Leti vrime, gredu dani,
sve je huje nego lani.
Ča je došlo na ti svit,
da nidan ninega ne riva kapit?
Čovik više i ne zna,
aš nidan na ninega ne pensa.
Više se, ljudi moji, niš ne more,
nego moliti Boga
da nan bude bolje.
Svi skupa smo ča smo,
provajmo se malo bolje kapiti,
pa će nam svima bolje biti.

NEVIA KOŽLJAN

Rođena 18.03.1961. g. u Puli, gdje je završila srednju školu i Pedagoški fakultet te stekla zvanje nastavnice predškolskog odgoja. Živi i stvara u Goleševu, nedaleko Barbana. Bavi se kulturnim amaterizmom, kao članica KUD-a Barban, te je autorica tekstova dviju monografija koje je do sada objavio KUD Barban. Članica je Hrvatskog sabora kulture i dobitnica priznanja 2018. god. kao zavičajna pjesnikinja. Piše poeziju i kratke priče na čakavskom dijalektu i književnom jeziku. Članica je udruge Kultura snova iz Zagreba i još nekoliko udruga koje okupljaju pisce i pjesnike. Poeziju je počela objavljivati 2016. god. i do sada su joj stihovi objavljeni u 22 skupne zbirke poezije. Svoju prvu samostalnu zbirku poezije na čakavskom dijalektu *Škatula ud spomeni* objavila je 2018. godine.

POD RUZON

U hladu pod ruzon jena je sura škрила,
sprid stare hiže kadi san se rodila.

Vrlih puti je baba na toj škřili sidila,
rešte ud česna plela, salatu i radić čistila.

Na ruzi su grozdi cibibe i bilega muškata visili,
cembali se kako cekin žuti i ud cukra slaji.

Kako pića dica smo se na glatken salizu zogali,
otac je štorice povida, mi smo poslušali.

Pensan na moje drage kih drugo s nas ni,
teplinu ćutin u sebi, još su u mojoj duši.

Pod ruzon u hladu, na toj mrzloj škřili,
zbudili su se danas moji topli sentimenti.

DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ

Rođena je 06.05.1998. g. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju školu u Pazinskom kolegiju, smjer klasične gimnazije. Od svoje desete godine članica je KUD-a Barban u plesnoj i recitatorskoj sekciji, a kreativnost izražava i kroz ručni rad. Pisati je započela vrlo rano, a za svoj osamnaesti rođendan izdala je samostalnu zbirku pjesama *Mrež oblaki* (2016.). Pjesme su joj objavljene u maloj antologiji Pazinskog kolegija *Žavajon*, u zavičajnom rječniku učenika Pazinskog kolegija *Besidarnik*, u časopisu hrvatske književnosti *Kaj* (2016., 2017.), u zajedničkim zbirkama *Verši na šterni* (2016., 2017.) i *Susret riječi Bedekovčina* (2017., 2018.), te u zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2018.). Živi u Goleševu kraj Barbana.

STIŠĆE

Stišće..
z svih kraji
stišće...
i puškaju ripreže...

Lufta već zdavni ni,
a i sape
pomalo fali..

Stišće...
z svih kraji...

Ma i to
će molat!

LUCIJA KRELJA

Rođena je 04.11.2006. g. u Puli. Učenica je 6. razreda OŠ Jure Filipovića Barban. Živi u Hrboki. U školi je članica vokalne grupe, literarno-recitatorske grupe, malih glagoljaša, mladih prevoditelja i školske zadruge Smokvenjak. Članica je folklorne grupe KUD-a Barban od 2. razreda osnove škole. Voli prirodu i životinje.

NATALI LICUL

Rođena je 24.04.2002. g. u Puli. Učenica je 2. razreda Škole za turizam, ugostiteljstvo i trgovinu u Puli. Na natjecanju Čakavskog sabora u Žminju osvojila je Zlatno pero. Uživa u pisanju pjesama.

MARIO MAROVIĆ

Rođen je 1943. godine na Punteri. Osnovnu školu završio je u Barbanu. Njegova se obitelj 1956. g. preselila na Most Raša. Školu učenika u privredi (ŠUP) završio je u Labinu. Kao naučnik za automehaničara, a kasnije i kao mehaničar, radio je na Mostu Raša. Godine 1963. otišao je na služenje vojske, a godine 1967. pošao je u Trst i tamo se oženio Pinom Jakovčić iz Raše. Emigrirali su 1968. g. u Ameriku (New York) i tamo još uvijek žive na Long Islandu. Svake godine dođu u rodni kraj. Od kad je u mirovini, najviše vremena provede u vrtu sa cvijećem, povrćem i voćem. U zimske večeri piše pjesme. U srpnju 2018. god. tiskao je samostalnu zbirku pjesama *Špegalj – Gledan u špegalj zaprtima oči*.

PENZIJA – MIROVINA

Ne vidimo se na gusto i pita me:

Si u penziji?

I u mirovini!

Pita kakova je razlika
od penzije i mirovine.

Velika!

Svi smo mi u penziji,
ma malo nas je u mirovini.

Penziju su nan dali
da pod stare dane
moremo mirovat.

Lako je tebi mirovat,
a kako ću ja,
z dva milijara penzije,
na miru stat?

CAROL MIRKOVIĆ

Rođena je 17.08.2000. g. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu. Učenica je 4. razreda Škole za turizam, ugostiteljstvo i trgovinu u Puli. Članica je KUD-a Barban. Voli pisati pjesme na zavičajnom govoru i recitirati. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2018.). Živi na Punteri.

GORDANA MIRKOVIĆ

Rođena je 21.06.1977. g. u Puli. Djetinjstvo je provela u Raklju, a osnovnu školu je pohađala u Krnici. Po zanimanju je odjevni tehničar, a naknadno se školovala za pedikera te radi u kozmetičkom salonu u Puli. Pjesme piše još od djetinjstva, a objavljene su joj u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2015.-2018.). Živi na Punteri.

ČA JE ŽIVOT

Mučiš se da
sve prikuraš,
da svoju dicu
kuntetaš.

Kada ustaraš,
nič ne kapiš
i nič ne znaš,
jopet se u rubine tornaš.

Ča je život?
Čovik sve učini
i kamo
fini?

ANA PAUS

Rođena je 5.08.2001. g. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu. Učenica je 3. razreda Ekonomske škole u Puli. Članica je KUD-a Barban. U slobodno vrijeme bavi se plesom te voli pisati i čitati čakavštinu. Njezine su pjesme objavljene do sada u tri zajedničke zbirke *Beside u jatu* (2016.-2018.). Živi u Orihi.

NEMIR

U tilu nemir.
Poli srca me stegne,
a u glavi miljar pensiri.
I nidan ne zna
kako da se na bolje gambija.
Samo jena suza za drugon krene
i ko da ninega ni poli mene,
sama čekani da pasa
i namisto suz,
da me srića čapa.

MARKO PEKICA

Rođen je 20.03.1943. g. u barbanskim Šajinima. Novinar, pisac i pjesnik, scenarist, umjetnički fotograf, režiser, profesor i gost predavač na 12 hrvatskih fakulteta s temama iz područja komunikologije, marketinga i odnosa s javnošću. Po zvanju je magistar edukacije suvremenog hrvatskog jezika i komparativne književnosti, a specijalizirao se u komunikologiji i PR edukaciji (1980. g.). Režirao je više od 150 propagandnih filmova i reportaža te preko 300 radio poruka. Udruženje propagandista Hrvatske proglasilo ga je komunikologom godine; na kongresu IAA-a u Barceloni 1992. g. izabran je u World Council među 40 najvećih svjetskih uglednika iz područja komunikologije; idejni je otac i prvi direktor JFTK-a u Portorožu 1984. g.; No limit festival, 2007. g. u Sarajevu, uvrstio ga je među 6 najpoznatijih komunikologa regije, a DEPH ga je 2010. g. nagradio posebnim priznanjem za doprinos razvoju marketinške struke u Hrvatskoj i regiji. Dobitnik je brojnih nagrada za filmska i radijska ostvarenja u New Yorku, Cannesu, Portorožu, Zagrebu, Beogradu itd. Posebno je ponosan na rad u časopisima *Zvono* i *Epoha* – izvršni urednik. Poeziju piše na čakavskom narječju, a do sada je svoje pjesme objavio u Hrvatskoj, u časopisima *Epoha* i *Hrvatsko slovo*, zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2018.), zbornicima Matice Hrvatske, Ogranak Umag (2012.-2014.), i u SAD-u, u antologiji svjetske poezije na engleskom jeziku *The Enchantment of Memory* (International Library of Poetry, 2001.). Godine 2015. objavio je svoj prvi literarni CD pod naslovom *Istro mila moja*, lipa mati moja, a 2016. g. izdao je zbirku pjesama pod istim naslovom.

ŠILICA

Šilica je ona bila.
 U Želiski se rodila.
 Na noninu singericu ona je
 kotule, facole, košulje,
 kratke i duge brageše šila
 i sve ča su njoj ljudi
 njojega kraja donašali,
 ona bi zakrpivala
 i sve kako novo činila.
 Svi su je volili, svi su je štimali
 i h njoj z veseljen
 na miru i probe su hoževali.
 Kad u Barban se je uženila
 mirakuloži pir je imala.
 Cila Barbanština od sriće je kantala.
 Za dotu njoj je njoja draga nona
 staru singericu darovala.
 Dok je šila
 vajka je u sebi i na glas
 trajna-ni-ne-nala
 i na srićne dane
 svoje mladosti pensala.

ŽGAJO

Koliko hi je on fabrika,
to samo dragi Bog zna.
Nikada nidan ni zna
iz kega grma, iz ke karune
će on skočiti i ča će učiniti.
Pravi žgajo i lakodelnik on je bija,
ma, to moran reći,
nikada ninemu niš grdega ni učinija.
Kadi kodar bi doša,
svoj sinjal za sobon je puštija,
pravi vagabondo on je bija.
Volija je čakulati, kantati, burelati, plesati,
briškulati, trešetati, mauš i moru zogati
i niš ne delati.
Za bankon se nikad ni špara,
žvelat je bija i čuda je ija i pija.
Divojčine cile naše kapelenije
za njin su munjene bile.
Svaka se šperala da će jušto nju zaprositi
i prsten njoj kupiti.
Ke žbalja, ka velika žbalja!
Jadne lipe divojčine nisu znale
da njemu ženidba
ni na kraj pameti nikada bila ni.
Veliki žgajo on je bi.

LUMBRIJA

Jenu staru črnu lumbriju
 pokle vojske smo imali.
 Čuda lit smo je duperivali
 i kako oči u glavi smo je čuvali.
 Ja san je jako volija,
 zaš me je čuda put, za grdih vrimeni,
 od dažda škapulala.
 Nikad neću zabiti
 kako san srićan bija,
 kad bi na nebu počelo bliskati i grmiti,
 zaš zna san da će me moja draga lumbrija
 i vi put spasiti.
 Kad bi vitar počēja puhati
 zna san da daž je blizu
 i da vreda će početi padati.
 Meni to niš ni portalo
 komoč san čeka da počne padati
 da dopren moju dragu črnu lumbriju
 kako bin moga slušati
 kako daž skupa z grmljavinon i vitron
 lipe kante kanta.
 Lumbrija, draga moja lumbrija,
 kadi si finula,
 na moju žalost, to ne znan.
 Z vih par besid stija san ti reći:
 Velika ti fala za sve tvoje kante
 i sve tvoje škapulece
 ke si mi kako malen ditetu darovala!

ELIA PEKICA PAGON

Rođena je 16.09.1971. g. u Zagrebu. Hrvatska pjesnikinja, publicistica, marketinška stručnjakinja i umjetnička fotografinja, magistrica edukacije. Kći je hrvatskog međunarodno poznatog komunikologa Marka Pekice, rođenog u barbanskim Šajinima. U Zagrebu je završila osnovno, srednje i fakultetsko obrazovanje (studij engleskog i talijanskog jezika i književnosti). Završila je i poslijediplomski studij amerikanistike. Usavršavala se u Italiji i Velikoj Britaniji. Po završetku studija radila je za više multinacionalnih kompanija, gdje je obnašala dužnost direktorice marketinga i prodaje, te vodila odnose s javnošću. Kasnije je uspješno vodila privatne marketinške agencije. Glavna je urednica *Zvona*, časopisa za marketing u praksi. Osim na hrvatskom, piše i na engleskom jeziku, a poeziju piše od rane mladosti. Do sada je objavila tri zbirke pjesama: *Sama* (1998.), *U podnožju neba* (1999.) i *Ljubavne pjesme* (1999.). Poeziju je objavljivala u časopisu za književnost i umjetnost *Glasje*, tjedniku za kulturu *Hrvatsko slovo*, književno-povijesnim zbornicima Matice hrvatske, Ogranka Umag, te u SAD-u, u više antologija svjetske poezije na engleskom jeziku. Piše i prozu. Do sada je objavila tri knjige eseja: *Globalno usijanje* (2008.), *Manifest humanosti* (2015.) i *Oči našeg vremena* (2015., 2016.) te svoje najopsežnije djelo (1147 stranica) pod nazivom *Na Diogenovu putu* (2010.; knjiga intervjuja s istaknutim ljudima iz raznih područja ljudskih djelatnosti). Najnoviju je knjigu napisala na engleskom jeziku: *The Wisdom of Aramis* (2018., izdana i u SAD-u).

RETROVIZOR

Obrni se i pogledaj
ča si puštija uzad sebe:
šerija lica ili osmihe.
Obrni se i pogledaj
ki za tobom gleda,
ki je na tvoje misto sija.
Obrni se i pogledaj
gredu li naprid tvoje beside
i sve načinjeno tvoje.
Obrni se i pogledaj
zabljivaju li tvoj lik
ili ti delaju spomenik.

BARTOL PEREŠA

Ivan Neruda

Rođen je 24.08.1945. g. u Bičići (otac Barbanac - Vicalja, majka Roverka - Kadeta). Osnovnu školu pohađao je u Šajini, a srednju školu, elektro smjera, i majstorsku školu završio je u Puli, gdje i danas živi. Živio je i u Amsterdamu. Studirao je ekonomiju. Poslovni je čovjek, izumitelj i pjesnik. Dugogodišnji vlasnik elektro-obrta i vlasnik prvog privatnog poduzeća u Puli. Bavi se izumima i inovacijama. Vlasnik je kućne radinosti osobnih inovacijskih proizvoda s kojima je postigao, na svjetskim izložbama inovacija, značajna priznanja. Poezijom se bavi od djetinjstva. Svoje pjesme potpisuje pseudonimom Ivan Neruda. Pjesme su mu objavljene u nekoliko zajedničkih zbirki pjesama Literarnog kluba Uljanik i susreta Verši na šterni, kao i zbirka *Beside u jatu* (2012. - 2018.).

PRAVI PUT

Pravi put je samo jedan, prave staze ne postoje.
Pitan se, zašto falši ljudi vajka lažu da soj narod vole.
Zemlja mala, tuđa priz kunfina, vela siročina pusta,
falšarije čuda svake foze, puna su pohljepljiva usta.
Nemoral je šuljajući zajno doša na mala i velika vrata,
siromaha žmrkne na kolina, boga molin za malega Hrvata.

Pali smo na riziku većen ud Učke,
oderali su nas kako breki stare kučke.
Spensani švicarci, šoldi lihvarski,
šporka su to dela, izum je hrvatski.
Istrijan gleda zboka, na svi glas škrči i kune,
maknite zajno falše ljude, kurbe i špijune.
Fala bogu da smo svi pričiži siromahi i mali,
mi smo u takujinu, a vi u toj brižnoj glavi.
Ne virujen više ninen, a ni, svite, tebi,
previše san žalosti i tuge popija u sebi!
Kad bi svi ljudi zbudili čovika u sebi,
nikad za boli i nepravde znali ne bi.

Aš više valja jedan Čovik, nego boška ljudi!

NENSI PEREŠA LICUL

Rođena je u Puli 1983. g. Djetinjstvo provela u Šajini. Živi u Puli. Završila Opću Gimnaziju te Filozofski fakultet u Rijeci, odsjek za kroatistiku. Profesorica je hrvatskog jezika i književnosti. Zaposlena kao voditeljica projekata u Turističkoj zajednici Općine Žminj. Radila kao urednica informativnog programa regionalne televizije. Piše za jedan hrvatski portal koji se bavi majčinstvom. Autorica je nekoliko dokumentaraca. Prozu i poeziju započela pisati kao djevojčica. Prije 12 godina počela sudjelovati na susretima pjesnika, pa su tako njene pjesme uvrštene u zbirke: *Verši na šterni* u Vižinadi te *Beside u jatu* u Barbanu, kao i u knjizi *Barbarizam u barbanskim Šajinima*, te *ERATO '04*, kada dobiva priznanje Međunarodnog instituta za književnost za doprinos književno - umjetničkom stvaralaštvu u Republici Hrvatskoj.

ISTRIJANSKO STANJE UMA

Krvi!
Dajte nan krvi!
I gladi!
I suz!
I vrisak dok objektivni roštaju.
Sutra ćemo zabiti.
Zvuk siren gambijati će
staklo mižoli z kih ćemo
se napiti.

Obljembani prosjekon.
Žrtve verug
‘kolo glav.

.....

Si čula?
Zvono zvoni!
Ma,
meni još ne,
fala ‘nen lipen Bogu kega kunen.

Ter san od krvi i mesa.
Ča bite stili?!
Neka nidan ne zamiri.

MUDROST TIŠINE

Ko ne čutiš da si za vi munjeni svit,
bi reči da si doša da učiniš novi.

Zrno posaženo,
hičeno bašta da je,
rine
i nikne
kad je na njega zabila i ruka ka ga je posadila.

Iznenadi lipoton i forcon
ku je skupljalo
dok je mučalo.

Kad ga se ni vidilo,
u miru se je prontivalo.
Da za vike daje plod i hlad.

To je snaga jenega zrna.
A kamo li čovika.

Vi munjeni svit
samo mudrost more gambijati.
A mudrost čuda ne kušelja.
I ritko ki je ušerva.

Aš ne spodoba na uno na ča smo navadni.

DAMIR PLETIKOS KOROMAN

Rođen je 25.10.1963. g. u Puli, a djetinjstvo je proveo u selu Bateli kraj Prnjani na Barbaštini. Osnovnu školu je završio u Barbanu. Aktivan je član karnevalske grupe Veli Vrh-Valmade od 2004. god., za koju je do sada napisao 8 pjesama, koje su i uglazbljene. Predsjednik je Udruge očuvanja domaće beside i maškara Puljštine 2013. Idejni je začetnik karnevalske povorke u Puli, organizator prvog Pulskog karnevala 2015. g., te idejni začetnik i organizator Velovrške balinjerade 2017. g. Radovi su mu objavljeni u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2018.), *Verši na šterni* (2012.), te u zbirci „*More na dlanu*“ (2016.). Učesnik je pjesničke večeri *Krčke besede* (2017.). Radovi su mu zabilježeni i u zbirci *Teov put do prvog koraka 2* i na *Krčkom portalu*.

ŽELJEZNIČKA STANICA U PULI

Lipo se je domislit unega vrimenta,
kad je na željezničkoj stanici
veliki štrmor od manevarke bija.
Vaguni, ljudi, kamioni i
ne znan čega sve.
Kad se je po sve dane
na stanicu i z stanice ništo peljalo.
Bilo je to jeno jako lipo vrime,
ko je duralo koliko je duralo.
A danas? Tega više ni.

Svaki put kad bin se u grad,
u Pulu z Velega Vrha kala,
svaki put bi mi oko
proti prugi i željezničkoj stanici bižalo,
ko bin vidi manevarku kako vagune pelje,
u šturc na rampu zuz skladište,
da he ljudi raskrgaju ili nakrgaju,
da he dopelju u Uljanik,
fabriku cimenta ili pak na Fiželu.

Gledan, gledan,
ma ne vidin nijenega doli,
da se ništo dela, sve fermo stoji.
Sirenu od manevarke više čut ni,
a ni vaguni više vidit ni, sve fermo stoji.
Anke rebca doli više vidit ni,
aš za njega doli više ničesa ni.

ĐILDO PLIŠKO

Rođen je 9.11.1949. g. u selu Belavići, današnja Općina Marčana. Ekonomist je turističkog smjera i radi u poduzeću Arenaturist u Puli. Od 1972. do nedavno, bio je stalni suradnik Pučkog učilišta iz Pule, kao predavač predmeta Kuharstvo. Prve je pjesme napisao na ličkome ratištu 1993./94., gdje je bio zapovjednik satnije. Te su pjesme objavljene u *Hrvatskom vojniku*, *Glasi Istre* i knjižici izdanoj povodom 10. obljetnice 1. Domobranske bojne iz Pule. Pjesme su mu objavljene i u zbirci pjesama Literarnog kluba Uljanik *Plamikaju beside* (2002.), zbirkama *Verši na šterni*, zbirkama *Beside u jatu* (2013.-2018.), a objavio je i samostalnu zbirku pjesama *U verše spleteno* (2006.).

KORUNA

San počea trsiti korunu,
rankun je hodija kako u vunu.
Kad san doša na kupinu i draču,
više nisan zna kako i ča ću.
Na rankunu san razbija rog,
u koruni je bija bili glog.
Uzeja san veliki kosir,
kako da san doša vragu na pir.
Spominja san i vraga i boga,
ma u koruni naprid nis moga.
Poša san zajno u Kršan,
kupija san starinski mršan.
Nabrusili su mi ga u Sutivancu,
moreš rizati dlake na prascu.
Učistija san jasen, šestija i dren,
kako da više naprid ne gren.
Kad san potrsija grane ud drena,
piti mi je donesla moja žena.
Pograbljala je grane na kup,
zaš i kosir mi je već tup.
Pumpijeri su rekli da moren paliti,
u sunčizahodu z vodon zaliti.
Ni mi pala iz glave kruna,
a došla je vero štabela koruna.

TO SE NE ZABI

Prid devedeset i nikoliko lit,
mojoj se materi ubrnuja cili svit.
Morala je puštiti svoje Rebiće,
ud devet lit poj služiti u Pavliće.

Služila je barbanskega bogataša,
poli Batelke i Mate Glavaša.
On je nosija bile brageše s kučari,
falili su mu samo mladi ovčari.

Mati je čuvala dva čapa ovac,
brojija njoj ih je Bepo eli kakov lovac.
Brala bi lišnjake po koruni i boški,
za ponesti sestran, Anđelini i Foški.

Ukresti hi je stila Marija Mulica,
finula je u koruni kako pulica.
Ud straha je pobigla doma u Rebiće,
priko Majčiči pasala i Boriniće.

Kako bi doma došla ča prije,
gledala je zvonik ud Svete Marije.
Poli hiže se u korunu zavukla,
strah je imala da bi je mati istukla.

Skrila se je pod dren u zeleni leprin,
čekala je da samo dojde did Martin.
Dojdi vanka, neće tući dok si živa,
šći moja, za Pavliće ti nisi kriva.

BRANKA ROJNIĆ

Rođena je 17.11.1963. u Pazinu. Osnovnu školu završila je u Tinjanu, a srednju ekonomsku školu u Pazinu. Udana je za Barbanca iz Grabri, a od 1994. g. njezina obitelj s dvoje djece živi u Fažani. Radi u računovodstvu HGK Županijske komore Pula. Prvu pjesmu napisala je u prvom razredu osnovne škole. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2012.-2018.).

SIGNALA NI

Kroz kolonbar plavega neba
mrež oblake Niki nas gleda
i u čudu si pensa
Ma ča se to doli na Zemlji mota
da nič ni drugo kako tuka
nedan nenega ne štima
u kruhu je svega ča ne valja
malo loz a puno vina
za dva črna i dva bila
prodana tujincu starina
za ljubav vrimena se nima
bližnji bližnjega ne pozna
Ma ben svaka duša svoj mobitel ima
I una ka je mučna
poruku šalje u nebo visoko:
Pomori Bože da ne pademo
još dimblje od vo dimboko!
Odzgor poruka se ni tornala
Ma ča bi to reći
Ustala je brez signala
Ni pomoći ni
Ne badaju nas drugo
ni Božje oči.

DARIJA ROJNIĆ

Rođena je 17.10.1936. g. u Krnici (rođ. Blašković). Osnovnu školu završila je u Krnici, a u Puli srednju trgovačku školu. Udala se 1956. g. za Matu Rojnića iz Bateli i živjela kraće vrijeme na Barbanštini. U braku je dobila dvije kćerke, koje s obiteljima žive u Puli. Radila je u brojnim pulskim trgovinama, a nakon umirovljenja, intenzivnije je počela pisati pjesme. Članica je Kluba 50 plus Veli Vrh, a na izletima i druženjima rado čita svoje pjesme. Godine 2016. prvi puta je sudjelovala na pjesničkom susretu *Beside u jatu* i prvi su puta objavljene njezine pjesme. Ohrabrena time, u listopadu 2016. objavljuje prvu vlastitu čakavsku zbirku pjesama *Čerišnja*. Pjesme su joj objavljene i u zajedničkoj zbirci *Beside u jatu*, 2017. i 2018. godine.

U TUJU SAN ZEMLJU POŠLA

Istru san svoju morala puštiti
i svoju fameju na ritko viti.

U tujoj san zemlji, daleko od moje,
ne čujen beside od Istre svoje.

U prsi me stišće u noći prez sna,
da srce ne pukne, tornat ću se ja.

Tornat ću se zemlji di mi je mati,
tornat ću se zemlji di se ne pati.

Tornat ću se zemlji di me čeka
ognjište teplo i postelja meka.

Istra je zemlja, Istra je mati,
u Istru svaki želi tornati.

MARIJA ROJNIĆ

Rođena je 22.01.1970. u Puli. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju medicinsku školu u Puli. Godine 1995. diplomirala je na Višoj medicinskoj školi u Rijeci, a 1996. na Pedagoškom fakultetu u Puli i stekla zvanje nastavnika. Od 1998. zaposlena je u Općoj bolnici Pula kao viša medicinska sestra. Njezine su pjesme objavljene u zajedničkim zbirkama *Beside u jatu* (2011.-2018.), prvoj antologiji facebook pjesnika 2014. i zbirci *More na dlanu* (2014.). Sudjelovala na mnogobrojnim susretima pjesnika, kantadura i svirača diljem Istre. Živi u selu Orihi.

DELO

Kad ura zazvoni
triba se zbuditi
na vrime se prontati
i na delo rivati
Ko ne, će kapi brontulati
i nete frmati
aš će hi uni
ki ne ume svoje delo delati
vajka pomalo brufati
za sebe škapulati
A slabi su težaki
ma na jeziku jaki
Triba se hi čuvati
z kraja se držati
i gušta njin ne dati

Tekove se večeri ne pameti
Ni bilo čovika ki ni kanta eli svirija
a svi ki su doma pojti morali
teško su se levali
aš su znali
da će unin ki zustanu biti lipo
Ter tako je i bilo
Svi ki su šli ča
nan hi je bilo jeno malo ža
Ma neka nas Bog poživi
ćemo dojt i klitu
i jopet zakantati
svi skupa jenu dritu

NIVES TROŠT

Rođena je 15.08.1957. g. u Puli. Iz Želiski je, udata u Prhate. Osnovnu školu završila je u Barbanu, a srednju ekonomsku i Višu ekonomsku u Puli. Bila je zaposlena u Tvornici vapna Most Raša 10 godina, a potom u SDK, ZAP-u i FINA-i. Aktivna je članica KUD-a Barban od njegova osnutka. Pjesme su joj objavljene u zajedničkim zbirka *Beside u jatu* (2011.-2018.).

KAMIK

Od dažlja speren
Na suncu stepljen
Na moru zaglađen
Na putu pošinjen
Na njivi zaoren
U kavi utešen
Poli crikve blagoslovljen
Na srcu...
bolje da ga ni
aš je težak,
pretišće,
jako boli.

Sičanj, 2019.

NE FORCAT...

Kad pенсаš da ništo si,
da moreš, ćeš i umiš,
dojde vrime
da jušto neš
kako biš.
Niki vrag te švigne,
torna nazad
da propensaš...
Kad si palicu u ruki drža,
si li š njon previše maha.
Sad frmaj, pomalo,
joped ćeš doj na svoje,
pak kako i nikad
brazdu dinboko zaorat
i redine kripko držat.

Božićnjak, 2018.

LORETA UKOTA

Rođena je u Pazinu 1961. g. Do udaje živi u Maretićima, a nakon toga u Glavanima, gdje radi kao knjigovođa. Pjesme piše od osnovne škole, koju je pohađala u Žminju, gdje su joj pjesme objavljene u Čakavčićima. Objavila je samostalnu zbirku pjesama Lancuni na buri (2003.). Nastupala je na Veršima na šterni u Vižinadi, a pjesme su joj objavljene u zbirkama Beside u jatu (2011.-2018.) i u više časopisa. Piše na čakavštini i književnom jeziku.

KAKO MENI TI

Kolembani u modrini njenih dva mora
Zamotani u kovilije najmekljih surih lasi
Ustomorenin besidami darivani
Škercajuć š njon u mekoj postelji
U njojen ćapu svi smo bili jednaki

Z rukami težakinje
Nan je prikurivala
U traveši oko pasa
Naše naštivane bole stiskala
Svakidanjon molitvon kumpanjana
Zuz valižu mudrosti je koračala
Naša nona

Ne triba mi zlata
Ni lušece
Ni dalekih vijazi ne triba mi

Velo delo učinit ću
Ko svojima unuki
Buden samo jedan parat
kako meni ti

MALA

Po mekih perjastih oblaki
U zlatnima mori širokih njiv
Pribirala san
Iskala zrnje zagubljenega ditinjstva

Nazirajuč se svako jutro
Merkajuč cija dan
Zvečera atento nasluhala glase noči
I niš...

Znenada
Kad više nis računala
Inkontrala san
Velike kafelaste oči jene male
Ka plače aš ne more dosegnut babin pas

Ona je u svoj en pogledu
Moje ditinjstvo čuvala

NINA VALE

Rođena je 14.08.2005. g. u Puli. Živi na Punteri. Učenica je 7. razreda OŠ Jure Filipovića Barban i učenica 5. razreda OGŠ Ivana Matetića Ronjgova Pula – područni odjel Barban, gdje svira klavir. Članica je KUD-a Barban i djeluje u literarno-recitatorskoj i folklornoj sekciji. U školi je aktivna članica Pjevačkog školskog zbora i Vokalne grupe. Pjesme su joj prvi puta objavljene u zajedničkoj zbirci pjesama Beside u jatu, 2018. god.

VITAR

Vitar puše,
bičve se suše.
Sve leti,
više ničesa ni.
Sprid babine hiže
kotula se lela,
a vitar
ne gleda ča dela.

KAZALO

Riječ urednika: DENIS KONTOŠIĆ, mag. educ	
Zlato barbansko	5
Gost susreta i zbirke:	
NADA GALANT	13
Ruožže	
Mi se slažemo	
Labirint ot laštri	
MIRJANA BERNES GLAVINIĆ	17
Moja mat	
RITA BRGIĆ STOKIĆ	20
Trliš	
NIKA BROSKVAR	22
Ja kako dite	
JASNA BULIĆ	24
Istro naša	
AVELINA DAMIJANJEVIĆ DRAGUZET	26
Mašni faco	
Kanta od Bogi	
Zemlja Velega Jože	
DIJANA DOBRAN	30
Učer	
Naše ča	
DRAGO DRAGUZET Barbanac	33
Zadnji	
Zdrvenjeni stražari	
Veli Divić	
NEVIA GLAVINIĆ	39
Sanji prez sna (Pepeljuga)	
Barbanska zvona	
NIKA KANCELAR	43
Tata	

ŽIVKA KANCIJANIĆ.....	45
Naš kanat i mi	
Selo moje	
Sić i rampin	
ELIS KONOVIĆ	50
Svojon me učini	
Dopri oči sanjive	
DENIS KONTOŠIĆ, urednik zbirke.....	53
To moje	
Zvizdane voči	
Moja si	
DIVNA KONTOŠIĆ	57
Moja mati	
Stara ura	
MARIO KONTOŠIĆ.....	60
Stara škura	
More	
ANITA KOROMAN	63
Vrime	
Barban	
NEVIA KOŽLJAN.....	66
Peteh	
Pod ruzon	
Svire roženice	
DHEEBA KOŽLJAN ŠKABIĆ.....	70
Zvizda...kaplja...suza	
Stišće	
Ti pensaš, ja znan	
LUCIJA KRELJA.....	74
Didov libar	
NATALI LICUL	76
Ditinstvo	

MARIO MAROVIĆ.....	78
Kuntento dite	
Penzija – mirovina	
Friška jaja	
CAROL MIRKOVIĆ.....	82
Kadi si sad?	
GORDANA MIRKOVIĆ.....	84
Ča je život	
ANA PAUS	86
Nemir	
MARKO PEKICA.....	88
Šilica	
Žgajo	
Lumbrija	
ELIA PEKICA PAGON	92
Ča je to?	
Retrovizor	
Život	
BARTOL PEREŠA (Ivan Neruda).....	96
Čako moj	
Pravi put	
NENSI PEREŠA LICUL	99
Istrijansko stanje uma	
Mudrost tišine	
Bogatstvo i siromaštvo	
DAMIR PLETIKOS KOROMAN.....	104
Milena	
Željeznička stanica u Puli	
ĐILDO PLIŠKO.....	108
Koruna	
To se ne zabi	
BRANKA ROJNIĆ.....	112
Nikad i sad	
Signala ni	

DARIJA ROJNIĆ.....	115
U tuju san zemlju pošla	
Štrige u selu	
Šupreš	
MARIJA ROJNIĆ.....	120
Težak	
Delo	
Kantali su stari jaši	
NIVES TROŠT.....	125
Kamik	
Šajinska dica, 9.1.1944.	
Ne forcat...	
LORETA UKOTA.....	129
Kako meni ti	
Kolorit	
Mala	
NINA VALE.....	133
Vitar	

ISSN 1849-4331

9 771849 433991